

Diu el Redactor Poeta...

*En la que Sant Jordi empenya
bandera de color blanc
hi ha l'escut de Catalunya
amb quatre barres de sang.*

*D'aquestes barres la història
està escrita en lletres d'or,
per saber-la de memòria
i gravar-la en nostre cor.*

*Essent Carles, Rei de França
i senyor dels catalans,
entraren folls de venjança
en ses terres els normans.*

*Per sostenir sa corona
demanava el Rei socors
al Comte de Barcelona
el valent Jofre, el Pilós.*

*En saber la nova, empuya
el Comte l'arma i l'escut,
i s'endà tot Catalunya
cap a França resolut.*

*Així que a França arribava
amb la flor dels catalans,
el Rei Carles reculava
atropellat pels normans.*

*I llançant-s'hi desseguida
el brau Jofre amb sos valents,
va deturar l'embestida
dels normans forts i potents.*

*Més quan vençut reculava,
l'enemic rostres avall,
un llançó al pit li clavava
que el féu caure de cavall.*

*Dintre una tenda, els de França,
ferit al Comte han entrat,
posant-li al capçal la llança
i l'escut al seu costat.*

*I en entrar a dur-li la nova
de que els normans han perdut,
veu el Rei al Comte jove
mirant trist el seu escut.*

*—Si a vós se us deu la victòria
perquè al Rei al trist us mostreu?
Si voleu honors i glòria,
Compte Jofre demaneu.*

*Des d'avui de vostra terra
sereu Compte Independent;
sereu mon company en guerra
i en pau l'amic més prudent.*

*—Grans mercès, oh, Rei de França!
I respon Jofre el Pilós;*

*no em reca, no, el cop de llança,
que desangra el meu cos.*

*El que em reca i cor-me-lliga
és veure llis mon escut,
sense cap blasó que digui
els honors que he merescut.*

*Llavors el Rei desseguida
s'apropa al llit del valent,
mulla els dits en sa ferida
bo i dient li dolçament:*

*—Amb sang del cor a la guerra
haveu guanyat el blasó,
quan torneu a vostra terra
brodeu-lo en vostre pendó.*

*I passant quatre ditades
del brau Jofre en l'escut blanc,
hi deixava senyalades
les quatre barres de sang.*

*Aquets versos que heu llegit
són d'en Bori i Fontestà.
Com us deia els he transcrit
per poquer jo descansar.*

*Mentrestant aniré fent
alguna que altra quarteta
pel proper número cent:
Vostre amic*

EN PAU POETA

**Us espanta la humitat
la fredor o la fanguesa;
compreu E. K. A. patentat
a cal Esteve Riera.**

**Gran Sabateria Esteve Riera
Anselm Clavé, 15 - Granollers**

Notes d'Arxiu

II

Com prometèrem en el article anterior en comentar la paraula EL CANTAR, veurem avui que no sols els Sants i persones pietoses han practicat i practiquen EL CANTAR o confessió, si que també els parents dels sectaris, i fins els propis *sprits* forts quan es troben *atrapats* practiquen aital cosa.

Proves: Quan l'avui empresonat Lluís Companys estava al cim de la seva glòria a la Presidència de la Generalitat, un seu germà va tenir un accident desgraciat anant amb el seu automòbil, de qual desgràcia va morir. Més, abans de morir, ell demanà i va rebre amb tot fervor els Sants Sagraments. ¡Es que creia amb EL CANTAR!

Igualment el germà del sectari Azaña, quan fa pocs mesos es va posar malalt a Saragossa, ell va demanar i va rebre amb tot fervor els dits sagraments. morint poc després cristianament.

Es veu beu palesament que la frase del seu sectari germà «Espana ha dejado de ser católica» no resava per ell i que continuà essent catòlic volgués o no volgués el *sectarisme fratern*. ¡Creia doncs també en EL CANTAR!

Pero no solament els parents dels sectaris, si que també els propis sectaris o que obren com a tals, en veure la mala cara de la Parca que se'ls atansa, aleshores creuen i volen EL CANTAR.

En el temps del funest bienl, quan més forta era la persecució a nostra sacrosanta religió, hi havia al Nord, a Santander, si mal no recordem, un governador que es distingia en mortificar els catòlics, sens dubte per a fer mèrits davant d'aquell masònic govern. Més, cert dia va tenir un accident desgraciat amb l'automòbil, del que en va sortir greument ferit. En veure's pròxim a la mort, ell mateix va demanar amb urgència els Sants Sagraments, morint poc després amb fervor cristià.

Igualment aquell metge de Madrid, Dr. Mouritz, diputat demòcrata o de la flamarada, en caure greument malalt va volguer reconciliar-se amb l'Església confessant i combregant, essent assistit pel cèlebre P. Laburu, jesuïta, amb qui havia estat company d'aules quan dit Pare estudiava medicina a Alemanya. ¡Aquell radical-demòcrata també volgué creure amb EL CANTAR!

I ningú no ignora la mort cristiana del Governador General de Catalunya senyor Selves, qui en posar-se malalt demanà també personalment els Sants Sagraments, fent abans protesta de que deixaria per a sempre més la política esquerrana si sortia d'aquella enfermetat.

I diuen també que va morir cristianament el propi Macià, encara que els seus amics van volguer fer veure el contrari amb el seu enterrament civil.

Tots aquests exemples, aimat llegidor, són de nostres dies, o dels quatre anys que dura el nou règim a la nostra pàtria.

Si de nostres presents temps ens remontem als antics, trobarem aquell desgraciat patriarca dels sectaris anomenat Voltaire, que durant tota la seva vida va perseguir amb diabòlics escrits a Jesucrist. Més, en arribar l'hora de la mort, va demanar un sacerdot per a reconciliar-se amb Déu i morir cristianament; més els seus companys sectaris li van negar.

Aleshores va caure en la desesperació, i, braolant com una fera i menjant-se imundament els propis excrements, va pronunciar aquella terrible frase: ¡Moro abandonat de Déu i dels homes!

Aquest desgraciat també a última hora volia EL CANTAR o confessió, però per justos judicis de Déu li fou negada.

Déu en aquella hora es burla dels que amb contumàcia s'han burlat d'Ell en vida!

PERE ALBORNÀ, Rector